

מוחאת כפיים

פעם בשבועיים עם ח. מורגנשטרן | הפעם: יושרה וכנות

10

מיז היוזרת

נסענו לחנות שמסקת ציוד האזנה וריגול. עולם שלם של ביון וריגול נגלה לעינינו המופתעות

צריכה להיות נציגה ממושקפת שתחליף את המשקפיים שלה, במשקפיים החמודים והתמימים למראה) ונבטיח לה פרס משמעותי אם תצליח למלא את כל המשימות. אגב,

התכוונתי באמת לתת לה אותו. כנערה וכתלמידת סמינר, ממש לא אהבתי שהמפעילה העמידה שורת מתנות גרנדיוזיות ומרשימות כמו מערכת סטריאו, סט מצעים יוקרתי ומצלמה איכותית. עיני כולן היו יוצאות כי רצינו לזכות באחת המתנות, אבל המשימות והשאלות היו על הבמה, ובסוף התוכנית אספה המפעילה את כל המתנות אליה חזרה... בדרך לתוכנית הבאה. הפעם כן רצינו שהנציגה תוכל לעמוד במשימות ולזכות בפרס. הנציגה היתה צריכה בסך הכל להרכיב את המשקפיים ו... לגשת לאחת המורות בשטח ולשאל אותה במה כדאי לה לעבוד על עצמה ולהשתנות. קצת מביך לגשת למורה פתאום באמצע המחנה ולשאל כזו שאלה, אבל מה לא עושים בשביל מצלמה דיגיטלית חדישה?...

בהמשך היא היתה צריכה לאסוף 25 זוגות נעליים. (שכחתי לספר לכן שהנציגה שלנו לא ידעה שהמשקפיים שלה מקליטים ומתעדים ואסור היה לה בשום פנים ואופן לספר לאף אחת שהיא ממלאה משימה כדי לזכות בפרס.)

זה עבד מדהים. הנציגה רצה ממקום למקום (כשתוך כדי כך המשקפיים שלה מסריטים...) מנסה לשכנע בנות לתרום לה, לדקה ממש, את זוג הנעליים שלהן. הבנות לא הבינו למה בחורה נורמלית (בכל אופן זה הרושם שהיא עשתה עד עכשיו), אוספת נעליים בהיסטריה. היו לה עוד מספר משימות ולאחריהן חזרה אלינו הנציגה עטורת נצחון עם המשקפיים. חיברנו את המשקפיים למקרן, ולהפתעתה של הנציגה ולהפתעת כל בנות הסמינר הן ראו את עצמן בזמן אמת.

זה היה ניסוי מדהים. הנציגות הצליחו למלא את כל המשימות בהצלחה, אבל לפעמים ראו את הנציגה לוחשת לחברות: תקשיבו, אל תגלו לאף אחת שסיפרתי לכן, אבל קיבלתי משימה - אני

<<

תני לי יז

הרבה פעמים נשים שואלות אותי: מאיזה גיל אפשר לאבחן את כף היד? או: את כנראה כל היום מסתכלת לילדים שלך על הידיים... באסיפת מורות תמיד תגש איזו מורה עם תינוק בן יומו ותשאל: אז מה את רואה בידיים שלו? ובאמת, מה אפשר לראות בכף יד של קטנצ'יק? שלושה ילדים נולדו לי אחרי שלמדתי כירולוגיה. עבדתי על עצמי לא להסתכל להם בידיים. רציתי לתת להם הזדמנות בריאה ונקיה כמו לכל תינוק אחר שרק במהלך השנים מתגלות התכונות שלו. אבל בסוף, אחרי יום או יומיים, לא עמדתי בפיתוי. פתחתי בעדינות את האגרוף הזעיר הקמוץ בחוזקה והצצתי... היה מדהים לגלות שהתכונות שראיתי אז בבית ההחלמה יתבררו בהמשך כאמיתיות לגמרי.

בידיים של תינוק רואים תכונות בסיסיות ופוטנציאל.

שיחת הטלפון שקיבלתי באמצע יום עמוס הפתיעה אותי: היית אצלנו לפני שנתיים בתוכנית, ורציתי לשאול אותך אם אפשר לראות ביד שתינוק בדכאון. מה? שאלתי בהלם. והיא חזרה לשאול: אפשר לראות ביד של תינוק אם הוא בדכאון? לא, השבתי בפשטות. אי אפשר לראות את זה, כי תינוק לא נכנס לדכאון. אה, יופי, היא נרגעה. פשוט, גיסתי מאד נסערת, היא טוענת שהתינוק שלה בדכאון אז ארגיע אותה. וסגרה את הטלפון.

למחרת התקשרה אשה נוספת: "התקשרו אליך אתמול לגבי תינוק בדכאון?" כן, עניתי בתמיהה. "פשוט, זו אחותי והיא יודעת קצת

אני יז

זרת ישרה מאד - מצביעה על ישירות וכנות. אדם כזה אינו משתמש במניפולציות או בדיפלומטיות כדי להשיג מטרות. אלו שתדעי תמיד בדיוק למה הם התכוונו, והם לא ינסו לזייף כדי למצוא חן בעיניך.

<<

צריכה לאסוף עכשיו 25 נעליים ואם אני מצליחה, אני מקבלת מצלמה דיגיטלית מתנה. אם המפעילה תשאל אותך אם גילית לכן תגידו שלא. נו, תביאו כבר את הנעליים...

זה היה מביך ומבייש לגלות את השקר לעיני כל בנות הסמינר. לא לזה התכוונו כשהגינו את הרעיון. לא אשכח את הבחורה המתוקה הזו שניגשה למורה בחינניות ושאלה: מה המורה אומרת? במה כדאי שאני אשתפר? מה כדאי שאקבל על עצמי? המורה חיכה אליה ואמרה: כבר שוחחתי איתך בתעודות ואמרת לי ש... זהו,

כירולוגיה, והיא טוענת שלתינוק יש איזו בעיית נפש או נטיה לדכאון. תגידי, אפשר לראות את זה ביד? אמרתי לה בוודאות שאי אפשר לראות דבר כזה על תינוק בן יומו. אין מציאות של תינוק בדכאון ואי אפשר לראות דברים כאלו על סמך העתיד. כשהסתבאת של התינוק התקשרה, כבר לא הייתי מופתעת. היא התחננה שכלתה כל הזמן בוכה ודואגת על התינוק. אני אשלם לך כמה שתרצי, קחי מונית לטלו סטון ותאבחני את התינוק, כי כלתי לא ישנה בלילות.

בדרך לבית ההחלמה, שאלתי את עצמי מה יגרם לאשה הזו להאמין לי עכשיו, הרי כבר אמא שלה/גיטתה/חמותה/אחותה אמרו לה את דברי והסבירו ושיכנעו, אז מה יהיה כעת שלא היה קודם?

חשבתי לעצמי, שכדי לבנות את האמון של האמא אנתח קודם את כף היד שלה ורק אחר כך אסתכל על הידיים של התינוק. הגעתי למקום. האמא, טרוטת עיניים, דחפה לי את התינוק בהיסטריה. נו, תגידי, הוא בדכאון? ביקשתי ממנה קודם לנתח את כפות הידיים שלה. תיארת לי את הקשיים שהיו לה עם הילד הקודם, את סוג התקשורת שלה מול האנשים שקרובים לה, דיברנו על קשיים וחוזקות, ורק אחרי שקניתי את אמונה הסתכלתי לתינוק הקטן בידיים. תיארת לי את הכשרונות שניכרו כבר על הידיים, תכונות בסיסיות שאפשר לראות בידיים של תינוק, ומרגע לרגע ראיתי איך היא נרגעת, והבטחתי לה שביד שלו לא נראים סימנים. כנראה שכשאנחנו מדברים בכנות אמיתית בלי זיוף - האדם שמולנו מאמין ונרגע.

זרת מעוקלת (פונה לכיוון הקמיצה) - אנשים דיפלומטיים מעט, המשחקים עם האמת לצרכיהם. יש להם נטיה להשתמש ב'שקרים לבנים' כדי לעקוף מכשולים ולהגיע למטרה...

הרגשתי שאני צונחת. עצרתי את ההקלטה. לא שייך שאני אגרום נזק, פגיעה ועלבון בתוכנית בדרך להעביר מסר.

המסר שרצינו להעביר היה פשוט, אבל חזק מאוד: אנחנו מוסרטים ומוקלטים בכל רגע. אהבנו מאד את המשקפיים, אבל הבנו שלא נוכל להעביר את המסר דרך חשיפה אישית מעל גבי המסך. ולא, אנחנו לא יכולות לשקר את עצמנו ולהסתתר מאחורי תירוצים. יש כאן אמת אחת ברורה ואנחנו חייבות להיות נאמנים אליה וכן, למרות האכזבה, לגנוז לצמיחות את הרעיון והאטרקציה גם יחד... •